

LIBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARK, SOPHIE

Nu există sfinți / Sophie Lark ; trad. din lb. engleză de Alexandru Macovescu. - București : Librex Publishing, 2026

ISBN 978-630-353-060-4

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.135.1

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ana-Maria Scarlat

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

THERE ARE NO SAINTS

Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Cover design by Emily Wittig

Cover images by R-studio/Depositphotos, Croisy/Shutterstock

Internal illustrations © Line Marie Erikson

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2026 Editura Librex Publishing.

NU EXISTĂ SFINȚI

SOPHIE LARK

*Traducere din limba engleză de
Alexandru Macovescu*

Librex Publishing,
2026

COLE BLACKWELL

♪ „People I Don't Like” – UPSAHL

AM VĂZUT PE PRIMA PAGINĂ A ZIARELOR că o fată fusese ucisă pe Ocean Beach, iar cadavrul îi plutea printre ruinele de la Sutro Baths. Știam că e Shaw de parcă și-ar fi semnat opera. Nu trebuia să-i văd zâmbetul îngâmfat la expoziție ca să mi se confirme. Îi face plăcere să se piardă în frenezia bățăilor și a mutilărilor. Victimele sale rareori pot fi identificate după dinți sau chiar după amprente.

Am văzut deja lucrarea pe care o prezintă în seara asta. A mea e mai bună.

Totul este în exces la el. Culoarele, mișcărilor îndrăznețe ale pensulei, simbolismul cu care parcă îți dă în cap.

Sunt sigur că o să vândă o mie de exemplare, indiferent dacă o să câștige sau nu premiul din această seară. Alastor se distinge clar prin cât e de muncitor. Talentul de a-și face singur reclamă e cu mult peste talentul lui artistic.

Îmi atrage atenția când intră țațoș în galerie, zâmbindu-mi slab și cu buzele un pic depărtate de sub care i se văd dinții albi strălucitori. Nu-i ofer nimic în schimb.

Pare bronzat, în ciuda ceții care a acoperit orașul toată săptămâna. Mai multe femei se strâng ciorchine în jurul lui, printre care Betsy Voss, care a organizat acest eveniment. Îi zâmbeste lui Shaw, sprijinindu-și ușor mâna pe antebrațul lui în timp ce râde la o glumă făcută de el.

Alastor îi zâmbeste și el larg, iar toată fața i se animă.

Îmi amintește de o plantă carnivoră, care emană o dulceață lipicioasă pentru a atrage muștele.

Îi cunosc pe majoritatea oamenilor care se învârt prin jur și care beau pahare cu merlot din partea casei, examinând lucrările expuse, discutând despre meritele lor cu tot mai multă ușurință, pe măsură ce vinul își face efectul.

Sunt aceiași oameni, aceleași conversații măgulitoare.

Sunt atât de plictisit, băga-mi-aș!

Viața artiștilor din San Francisco este incestuoasă. Toată lumea se cunoaște cu toată lumea, atât la propriu, cât și în sensul biblic. Betsy și Alastor și-au mai tras-o înainte, deși ea nu trebuie să-și facă griji că o să ajungă în Sutro Baths – e mult mai utilă ca broker pentru arta lui Shaw.

De fapt, singura persoană pe care nu o recunosc este fata slabă care se îndoapă cu brânză la bufetul excelent al lui Betsy. Betsy nu se zgârcește niciodată – a pus pe mese o selecție generoasă de fructe proaspete, sandvičiuri și macarons. Fata se înfruptă din gouda afumată de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână, ceea ce probabil e adevărat. Un alt artist înfometat care caută prin gunoaie la periferie.

Fata a încercat să se îmbrace elegant pentru această ocazie: poartă o rochie albă lejeră și răcoroasă, destul de strălucitoare încât sunt sigur că a cumpărat-o recent. Cizmele ei uzate spun o cu totul altă poveste – par mult mai în vârstă decât ea.

Sunt pe cale să-mi îndrept privirea spre un subiect mai interesant, când fata se lovește de Jack Brisk, curator de artă contemporană la SFMOMA¹. Vina e a lui – gesticula agresiv cu mâinile sale dolofane –

dar fata e cea care plătește prețul. Merlot-ul se împrăstie din paharul lui Brisk pe partea din față a rochiei ei, bumbacul alb absorbind vinul ca și cum ar fi o sugativă.

— Îmi pare atât de rău, îi spune Brisk cu nepăsare, abia aruncându-i o privire fetei, care este în mod clar un nimeni, înainte de a se întoarce la conversație.

Mă uit la fața fetei ca să văd dacă o să plângă, o să se înfurie sau o să-i ceară scuze în repetate rânduri lui Brisk.

Nu face nimic din toate astea. Examinează petele și se încruntă. Apoi își ridică paharul de vin și se îndreaptă cu pași mari spre baie.

Încep să mă plimb printre lucrările pe care nu le-am văzut încă. Este evident care dintre ele va fi în cursa pentru premiu. Poate că arta este subiectivă, dar calitatea strălucește ca arama lângă aur.

Cred că Rose Clark, Alastor Shaw și cu mine vom fi principalii concurenți.

Lucrarea mea e net superioară. Ar trebui să fie evident doar dacă te uiți la mulțimea de oameni strânsă în jurul ei, care zăbovesc mai mult timp și șușotesc mai mult decât o fac pentru lucrările celorlalți.

Factorul care complică situația este juriul, din care face parte Carl Danvers, un mizantrop acru, care nu m-a iertat niciodată pentru că am făcut o glumă pe seama lui la o gală de acum opt ani. Am vrut să audă, dar i-am subestimat capacitatea de a-mi purta rânchiună. De atunci, a profitat de fiecare ocazie pentru a se răzbuna, chiar și cu prețul propriei credibilități.

Alastor se strecoară în spatele meu.

Îl aud venind de la un kilometru distanță. Are subtilitatea unui bizon.

— Salut, Cole.

— Salut, Shaw.

Se folosește de prenumele meu ca să mă enerveze.

Eu îi folosesc numele de familie din același motiv.

Are impresia că, dacă știe anumite lucruri despre mine, există o intimitate între noi.

Nu există așa ceva. Emoțiile provin dintr-o singură parte.

— Cum îți merge weekendul? mă întrebă, abia putându-și stăpâni zâmbetul larg.

¹ San Francisco Museum of Modern Art.

Vrea cu disperare să-i apreciez lucrarea. Prefer să-i refuz această plăcere. Dar probabil că e mai bine să terminăm odată cu asta, ca să plece naibii și să mă lase în pace.

— Nimic senzațional, îi răspund. Nu cred că poți spune același lucru.

Acum își permite să zâmbească larg, dezvelindu-și dinții aceia îmbrăcați, gropițele acelea ca de copil, strălucirea din ochii aceia căprui și calzi care le fac pe femei să-i zâmbească la rândul lor și își trece degetele prin părul lui blond decolorat de soare.

— Îmi plac studentele.

Vocea lui e joasă și guturală. Își umezește buzele cu limba sa groasă și trandafirie, trăsăturile dizolvându-i-se în poftă când își amintește ce a făcut.

Inspir încet ca să-mi alung dezgustul.

Nevoia lui Alastor mă dezgustă. E un clișeu ambulant. Studente, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tu și Bundy, îi șoptesc, abia mișcându-mi buzele.

Shaw mijeste ochii.

— Să înțeleg că ești mai presus? Nu simți un anumit... impuls atunci când vezi așa ceva?

Întoarce capul spre o blondă superbă care stă aplecată să examineze detaliile unei instalații de la nivelul solului, iar rochia ei roșie și strâmtă i se lipește de fund.

Întoarce capul în direcția unei asiatice slabe ale cărei sfârcuri sunt clar vizibile prin materialul vaporos al tricoului.

— Dar de ea ce părere ai?

Eu nu omor femei, de obicei.

Nu că așa simți vreo constrângere morală meschină.

E pur și simplu prea ușor.

Aș putea să le domin pe oricare dintre aceste femei de parcă ar fi niște copii mici. Unde e provocarea? Sentimentul de realizare?

— Un vânător curajos de fauni nou-născuți, râd batjocoritor.

Alastor se întunecă la față. Înainte să riposteze, fata slabă care se îndopa cu mâncare se întoarce în galerie cu pași mari, cu bărbia ridicată și cu părul închis la culoare fluturându-i pe spate.

Am crezut că se duce la baie ca să facă imposibilul: să scoată petele de pe rochie.

Dimpotrivă: a colorat totul printr-o tehnică de răsucire.

A folosit merlot-ul pentru a realiza un model de un roșu închis, magenta și mov în straturi delicate de acuarelă. Mă holbez la rochie pentru că mă surprinde, nu doar în ceea ce privește conceptul, ci și execuția. Este foarte frumoasă, într-adevăr. Nu m-aș fi așteptat să iasă așa ceva dintr-o baie după opt minute de muncă.

Alastor îmi urmărește privirea. Vede că sunt interesant, însă habar nu are care e motivația mea.

— Îți place de ea?

Zâmbește.

— Mă surprinzi, Cole. Nu te-am mai văzut niciodată coborându-te la nivelul ăsta.

Îmi întorc capul de la fată, iritat la culme.

— Crezi că aș fi atras de o jechoasă cu unghiile roase și șireturi zdrențuite?

Totul îmi repugnă la fata aia, de la părul ei nespălat până la cearcănele de sub ochi. Radiază neglijență.

Dar Shaw e convins că a făcut o descoperire. Crede că m-a prins într-un moment vulnerabil.

— Poate mă duc să vorbesc cu ea, îmi spune, punându-mă la încercare.

— Mi-aș dori să o faci, îi răspund. Orice pentru a pune capăt acestei conversații.

Mă îndrept spre bar.

Timpul trece încet de la ora opt la zece.

Conversez cu toată lumea și mă bucur de laudele primite pentru lucrarea mea.

— Nu încetezi niciodată să mă uimești.

Betsy mă privește cu ochii ei albaștri peste marginea ramelor ochelarilor ei scumpe de firmă.

— Cum naiba te-ai gândit să folosești mătase de păianjen? Și cum ai achiziționat-o?

Se uită orbită de admirație la mine ca și la Shaw, dar nu îndrăznește să-și sprijine mâna pe antebrațul meu, așa cum a făcut-o cu el.

Toată lumea spune că premiul e ca și al meu - sau cel puțin toată lumea care are gusturi.

Îl văd pe Alastor bosumflat lângă aperitive. Lumea l-a tot ridicat în slăvi, dar a observat diferența de ton la fel de bine ca și mine. Complimente pentru el, laude pentru mine.

Vreau premiul, pentru că îl merit.

Mă doare efectiv în cot de bani - zece mii de dolari nu înseamnă nimic pentru mine. O să câștig de zece ori mai mult când o să vând sculptura.

Totuși, mă străbate un fior de rău augur când Betsy atrage atenția mulțimii:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit în seara asta! Sunt sigură că sunteți nerăbdători să auziți ce au decis jurații noștri.

Știu deja ce urmează să spună chiar înainte să-mi arunce o privire vinovată.

— După multe dezbateri, am decis să acordăm premiul din această seară lui... Alastor Shaw!

Aplauzele care izbucnesc au o tensiune nervoasă. Alastor este popular, dar jumătate din mulțime se uită în direcția mea ca să vadă cum o să reacționez.

Îmi păstrez fața complet inexpresivă și mâinile în buzunare. Nu aplaud împreună cu ei, pentru că nu-mi pasă ce impresie las.

— Deci rivalitatea continuă! îmi spune Brisk, cu fața roșie de la cât a băut.

— Lakers și Clippers nu sunt rivale doar pentru că joacă baschet, îi spun suficient de tare pentru ca Shaw să mă audă.

Metafora sportivă este pentru Alastor, intrându-i pe sub piele ca un șarpe.

În timp ce Brisk chicotește, gâtul lui Shaw se înroșește. Degetele lui groase se strâng în jurul paharului delicat de șampanie până când aproape că aud sticla crăpând.

— Felicitări, îi spun lui Shaw, fără să depun efortul de a fi sincer. Știu că Danvers a fost impresionat de munca ta - are probleme când mesajul unei opere e deschis interpretărilor.

— Nu orice operă de artă trebuie să fie o ghicitoare, mârâie Alastor.

— Cole! Betsy își croiește drum printre oameni ca să ajungă la mine. Sper că nu ești prea dezamăgit. Mie mi-a plăcut mai mult lucrarea ta.

— Și lui Shaw, răspund. Doar că nu vrea să recunoască.

Betsy se întoarce, observându-l pe Shaw chiar în spatele ei. Inghite în sec și se îmbujorează.

— Bineînțeles că și tabloul tău a fost minunat, Alastor!

Fără să se obosească să răspundă, el se îndepărtează de noi.

— Am cam comis-o, nu-i așa? face Betsy. Ei bine, așa spun toți. Aceste premii sunt acordate pe criterii politice.

— Sau personale.

Desigur că Danvers nu terminase de împărșiat cu venin. În dimineața următoare, își publică recenzia despre expoziție, criticându-mă destul de clar:

Deși lucrarea lui Blackwell continuă să aibă aceeași precizie așa cum ne-a obișnuit, tehnica sa este rece și nu reușește să inspire același nivel de energie pe care îl stârnesc construcțiile fanteziste colorate ale lui Alastor Shaw. Există un abandon sălbatic în opera lui Shaw pe care Blackwell ar face bine să încerce să-l egaleze.

Mi-l pot imagina pe Alastor zâmbind pe când își bea cafeaua de dimineață, răsfoind articolul pe telefon.

Opinia lui Danvers despre arta mea înseamnă mai puțin pentru mine decât ciripitul păsărilor de la fereastră. Însă mă înfurie la culme, pentru că viermele ăsta îndrăznește să mă atace într-un mod atât de public.

Pretențiile lui Danvers că mă poate judeca mă jignesc la fel de mult precum faptul că Shaw are impresia că suntem rivali.

Îmi termin micul-dejun pe care îl consum în fiecare dimineață: un espresso, două felii de șuncă, o jumătate de avocado și un ou poșat perfect așezat pe o felie de pâine prăjită cu maia.

Apoi spăl și usuc vasele, așezându-le la locul lor în dulap.

Deja am făcut duș și m-am îmbrăcat pentru azi.

Merg pe jos până la atelierul care se află aproape de casa mea, pe faleza din nordul oraşului. Spaţiul vast luminat de soare a găzduit cândva o fabrică de ciocolată. Acum, oţelul, sticla, cărămida şi betonul formează o cuşcă deschisă în care îmi desfăşor activitatea.

Nu angajez oameni care să-mi execute proiectele, deşi, cu siguranţă, mi-aş permite. Fiecare etapă a procesului este realizată de mine, chiar şi în cazul celor mai complicate sau tehnice sculpturi ale mele. Mi-am construit propriul echipament personalizat pentru sudură, aurire, tăiere şi lipire. Trolii şi schele. Chiar şi lifturi pneumatice pentru cele mai mari lucrări.

Nu am asistenţi şi lucrez singur.

Încep la ora zece dimineaţa şi muncesc până la cină. Bucătăria este aprovizionată cu băuturi şi gustări, dar rareori fac o pauză.

Astăzi încep o nouă lucrare din aceeaşi serie.

Ştiu cum vreau să arate - organică şi totuşi deconstruită. Vreau ca elementele sculpturii să pară că sunt suspendate în spaţiu.

Dar când mă uit peste materialele pe care le am la îndemână, nimic nu mi se pare corect.

Fierul este prea greu. Oţelului îi lipseşte strălucirea.

Îmi imaginez forma curbată precisă pe care mi-o doresc, precum coca unei nave sau coastele unei balene...

Apoi zâmbesc în timp ce mă cuprinde un val de inspiraţie.

Aştept în faţa birourilor companiei *Siren* de pe Cabrillo Street.

Este o clădire sordidă, joasă, cu un acoperiş de tablă pe care plouă mărunţ.

Ploaia e incredibil de utilă. Nu vezi nimic, pentru că oamenii sunt obligaţi să-şi țină capul plecat şi îi îndeamnă să fugă dintr-un loc în altul fără să zăbovească, fără să se uite în jur.

Umbrelele sunt şi mai bune.

Stau pe alee, privindu-l pe Danvers prin fereastra mică şi unsuroasă a biroului său.

Afli totul despre cineva atunci când are impresia că e singur.

Mă uit la Danvers cum scoate din sertar o cutie cu nuci, o deschide și savurează câteva, ștergându-și palma sărată de piciorul blugilor. Împinge nucile deoparte, ca și cum nu ar mai avea de gând să le mai mănânce. Dar, câteva minute mai târziu, mai ia o mână de nuci. Apoi, mânat subit de autocontrol, pune capacul pe cutia pe care o pune la loc în sertar. Nu trece mult timp înainte să deschidă sertarul din nou și să mai ia o mână de nuci.

Recepționera lui Danvers intră în biroul lui. Are deja haina pe ea și poșeta în mână, fiind nerăbdătoare să plece înainte ca vremea să se înrăutățească.

Danvers se interpune între ea și ușă, blocându-i calea cu trupul lui moale, ignorând cei câțiva pași șovăitori pe care îi face în direcția lui, în timp ce ea îi face semn să-i dea drumul.

Discuția se întinde cu o lentoare agonizantă. O văd pe față cum își atinge de mai multe ori telefonul din buzunar, simțind probabil vibrația mesajelor de la prietenii care o așteaptă la o cafenea sau la un restaurant din apropiere.

În cele din urmă, o lasă să plece. Mă aștept să se ducă după ea - recepționera rămăsese ultima persoană în birou în afară de Danvers.

În schimb, el stă acolo stânjenit, înainte de a se așeza din nou pe scaun.

Frustrat de atenția pe care recepționera nu i-a acordat-o, își toarnă restul de nuci direct în gură și aruncă cutia spre coșul de gunoi din colț, ratându-l cu un metru. Îl văd cum zice *futu-i*, deși nu se obosește să ridice cutia.

Stă pe Facebook o vreme. Deși este cu fața la fereastră și ecranul calculatorului lui nu e îndreptat spre mine, îi văd reflexia în ochelari. Deschide un document Word, tastează câteva propoziții, apoi închide din nou documentul. Se pare că și-a epuizat toată energia creativă calomniindu-mă în această dimineață.

În cele din urmă, Danvers închide calculatorul și își ia haina dintr-un cârlig de pe perete. Mă bucur când îmi dau seama că a uitat să-și aducă umbrela.

Danvers stinge ultimele lumini din birou și închieie ușa în urma lui.

Ies de pe alee, evitând camera de luat vederi amplasată în colțul din nord-vestul clădirii joase de cărămidă. Odată ce deschid umbrela, nu sunt decât o siluetă înaltă și întunecată sub bolta ei neagră.

Mă prefac că merg grăbit pe trotuar, cu capul plecat, pierdut în gânduri, până când eu și Danvers ne atingem umerii.

— Carl, îl salut, prefăcându-mă surprins. Nu te-am văzut.

— Cole, îmi răspunde Danvers puțin agitat.

Se întrebă dacă i-am citit articolul și dacă sunt aici ca să-l bombardez cu reproșuri.

— Aici e biroul *Siren*? îl întreb de parcă n-aș ști.

— Așa este.

Dă din cap tremurând. E încordat și circumspect.

— Atelierul meu e chiar acolo.

Fac un gest în direcția Fulton, unde, după cum bine știe Danvers, chiria este triplă față de cât plătesc probabil cei de la *Siren*.

— Serios? spune Danvers vag, privind în cealaltă parte, spre Balboa, de unde ia de obicei tramvaiul până la apartamentul său.

Acum plouă mai abundent, lipindu-i părul subțire de craniu și scoțându-i în evidență aspectul de șobolan cu nasul lui proeminent și mușcătura inferioară.

— Vino sub umbrela mea, îi spun, ca și cum abia acum aș fi observat că se udă.

O re poziționez astfel încât să ne acopere pe amândoi.

— Mulțumesc, îmi spune Danvers cu reticență.

Și apoi, pentru că e în firea umană să căutăm împăcarea, să facem un serviciu dacă ni se face un serviciu, Danvers îmi spune:

— Sper că nu-mi porți pică pentru expoziție. Competiția a fost acerbă.

— Nu sunt o persoană ranchiunoasă.

Mijește ochii la mine prin ochelarii lui încetoșați. Sunt sigur că se întrebă dacă am văzut recenzia. Poate chiar își dorește să nu o fi scris, pentru că, până la urmă, Carl Danvers are o nevoie disperată de a se face plăcut. Faptul că mi-am bătut joc de el i-a stârnit furia împotriva mea. Aș fi putut oricând să-l dezarmez cu un compliment. Dacă aș fi putut să mint.